

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.08.1992, sp. zn. 1 To 34/92, ECLI:CZ:NS:1992:1.TO.34.1992.1

Číslo: 12/1993

Právní věta: Z hlediska § 16 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 270/1990 Sb. je nutno, a to bez ohledu na dobu jeho trvání, považovat každý výslech svědka za samostatný úkon a stejně tak i doplňující výslech obviněného.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 25.04.1992

Spisová značka: 1 To 34/92

Číslo rozhodnutí: 12

Číslo sešitu: 1-2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odměna obhájce

Předpisy: 270/1990 Sb. § 16 odst. 1 písm. d)

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

K stížnosti obhájce obviněného JUDr. J. H. Nejvyšší soud České republiky zrušil usnesení krajského soudu v Praze z 4. července 1992 sp. zn. 1 T 8/91 ve výroku pod bodem I a podle § 151 odst. 3 tr. ř. tomuto obhájci určil odměnu za úkony právní pomoci ve výši 26 400 Kčs.

Z odůvodnění:

Krajský soud v Praze rozhodl usnesením předsedkyně senátu ze dne 4.6.1992 sp. zn. 1 T 8/91 ve smyslu § 151 odst. 3 tr. ř. na návrh obhájce JUDr. J. H. o výši jeho odměny a náhradě hotových výdajů za zastupování J. H. pravomocně odsouzeného pro trestný čin vraždy podle § 219 tr. zák. rozsudkem téhož soudu ze dne 30.4.1991 č. j. 1 T 8/91-558 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 10.7.1991 sp. zn. 1 To 32/91. Výše odměny, náhrady hotových výdajů a za promeškaný čas byla tomuto obhájci stanovena celkovou částkou 26 820 Kčs, přičemž odměna za úkony právní pomoci byla stanovena částkou 24 800 Kčs, náhrada hotových výdajů částkou 660 Kčs a náhrada za promeškaný čas částkou 1 360 Kčs.

Proti tomuto usnesení podal obhájce JUDr. J. H. v zákonné lhůtě stížnost, kterou blíže neodůvodnil.

Nejvyšší soud České republiky přezkoumal podle § 147 tr. ř. správnost napadeného usnesení spolu s řízením, které mu předcházelo, a shledal, že stížnost obhájce JUDr. J. H. je zčásti důvodná.

Z obsahu spisu je patrné, že obhájce JUDr. J. H., který byl odsouzenému J. H. v této trestní věci ustanoven, uplatnil nárok na odměnu za právní úkony a s tím související hotové výdaje a náhradu za promeškaný čas celkovou částkou 30 120 Kčs, z toho nárok na odměnu za úkony právní pomoci částkou 28 000 Kčs.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného usnesení, předsedkyně senátu v podstatě akceptovala návrh obhájce v jednotlivých položkách, neboť odpovídal příslušným ustanovením vyhl. č. 270/1990 Sb. V souladu se spisovým materiálem nepřiznala obhájci nárok na odměnu za účast při výslechu svědka J. H. dne 22.10.1990 účtovanou obhájcem podle § 15 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 270/1990 Sb. částkou 800 Kčs, neboť jak správně konstatovala, z protokolu o výslechu tohoto svědka není patrné, že by obhájce byl tomuto vyšetřovacímu úkonu přítomen, a ani dalším šetřením krajského soudu nebyla jeho účast potvrzena.

Naproti tomu Nejvyšší soud ČR neakceptoval omezení návrhu obhájce na odměnu krajským soudem v Praze v případě výslechů svědků V. D. a Z. B. dne 19.10.1990 a za účast obhájce při výslechu odsouzeného H. a jeho seznámení s výsledky vyšetřování dne 12.11.1990 (ad I pol. 6, 7). Nejvyšší soud ČR na rozdíl od soudu prvního stupně zastává názor, že ve smyslu § 16 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 270/1990 Sb. je nutno, a to bez ohledu na délku jeho trvání, považovat každý výslech svědka za samostatný vyšetřovací úkon a stejně tak i doplňující výslech obviněného, po němž pak následovalo vlastní seznámení s výsledky vyšetřování.

Z těchto důvodů Nejvyšší soud České republiky napadené usnesení v bodě I) výroku zrušil a sám ve věci rozhodl způsobem specifikovaným ve výroku tohoto rozhodnutí.